

Sveriges lantbruksuniversitet
Swedish University of Agricultural Sciences

ArtDatabanken
Rikard Sundin

YTTRANDE
2016-03-17

Kulturdepartementet
103 33 Stockholm

Ert dnr. Ku2015/0215/KL
Vårt dnr. dha 2016-110 4.3

Yttrande över museiutredningen 2014/2015 (SOU 2015:89) "En ny museipolitik"

SLU och ArtDatabanken

SLU har beretts möjlighet att yttra sig om museiutredningen, men valt att avstå från att lämna ett svar från universitetet som helhet. För ArtDatabanken är Sveriges naturhistoriska museer oerhört viktiga som resurser för kunskapsuppbyggande om Sveriges biologiska mångfald och vi har därför i samråd med SLU:s ledningskansli valt att lämna in ett eget svar.

Våra viktigaste synpunkter

- En kompletterande utredning bör utföras så att även regionala museer, universitetsmuseer och de biologiska samlingarna belyses, liksom en möjlig statlig storsatsning på digitalisering.
- ArtDatabanken tillstyrker en ny museilag, men den bör även inkludera museer utan utställningsverksamhet.
- Balans krävs mellan krav och resurser. Utan ökade resurser kan man heller inte förvänta sig annat än marginella framsteg i museisektorns resultat.
- Det är viktigt att staten betonar att museerna aktivt ska verka för nyaccession av samlingar. Offentligt finansierade inventeringar bör som regel alltid samla in representativt material, i samråd med museerna. Nya statliga riktlinjer för detta behövs.
- Rätt utformad skulle en museimyndighet kunna vara värdefull för den offentliga museisektorn. Vi är däremot tveksamma till en nedläggning av Riksutställningar.
- Kvalitetsutveckling är viktigt, men vi tror inte att det behövs nya strukturer för detta. Museerna behöver mer demokratisk styrning, vilket också skulle gynna kvalitetsarbetet.

- Vi tillstyrker att de statliga museerna får möjlighet att driva viss vinstdrivande verksamhet (t.ex. museibutiker) och återinvestera överskottet i sin egen verksamhet. Vi tillstyrker också att museerna får ökade möjligheter att anslagsspara mellan olika budgetår.
- En särskild satsning behövs som ger de naturhistoriska museerna möjlighet att inrätta nya museiintendent- och förste museiintendenttjänster specialiserade på taxonomin hos olika organismgrupper.

Allmänna synpunkter

ArtDatabanken välkomnar museiutredningen eftersom det finns starka skäl att uppmärksamma den bekymmersamma situationen för många av våra museer, inte minst de naturhistoriska museerna. I vårt remissvar koncentrerar vi oss på allmänna frågor och situationen för de naturhistoriska museerna men undviker att kommentera situationen för övriga museer, eftersom det ligger utanför vårt kompetens- och intresseområde.

Eftersom en stor del av de offentliga museerna (bland annat de viktiga regionala museerna och universitetsmuseerna) inte i nämnvärd omfattning belyses i utredningen behöver en kompletterande utredning utföras. Ska man införa en museilag som omfattar hela den offentliga museisektorn är det särskilt viktigt att man utreder hela sektorn grundligt.

I direktiven till den kompletterande utredningen bör också understrykas att den ska kunna föreslå utökade resurser för den offentliga museisektorn. I direktiven till den föreliggande museiutredningen står att ”utgångspunkten ska vara oförändrade kostnadsramar”, vilket tycks ha verkat alltför tillbakahållande för utredarna. Utan ökade resurser kan man heller inte förvänta sig annat än marginella framsteg i museisektorns resultat.

Naturvetenskaplig kompetens och/eller erfarenhet från naturhistoriska museer har inte funnits väl representerad bland dem som utfört utredningsarbetet. ArtDatabanken hjälper gärna till att föreslå lämpliga personer, om så skulle önskas.

Utredningen betonar inte tydligt nog museisamlingarnas stora betydelse för forskningen och kunskapsuppbyggnaden om vårt natur- och kulturarv. Museerna är i själva verket en av de viktigaste forskningsinfrastrukturerna vi har i landet, i varje fall när det gäller naturhistoria.

Detaljerade synpunkter

Vi börjar med att kommentera varje huvudpunkt i utredningens förslag, därefter kommer vi i mer detalj diskutera de naturhistoriska museerna och deras biologiska samlingar samt lämna förslag för att förbättra situationen för dessa.

En ny museipolitik – utgångspunkter

ArtDatabanken välkomnar mindre detaljstyrning av museerna och större statlig tillit till att museerna kan ta eget ansvar.

En särskild museilag

ArtDatabanken tillstyrker en ny museilag som reglerar det allmänna museiväsendet, för att tydligare definiera museernas självständiga roll i det offentliga Sverige. Däremot vore det olyckligt att utesluta museer som inte har utställningsverksamhet. Bland dessa museer finns bl.a. det naturhistoriska museum (Lund) som har de största biologiska samlingarna i Sverige. Alla offentliga museer över en viss storlek borde bedriva någon form av utställningsverksamhet, självfallet anpassad till varje museums särskilda karaktär. Staten bör också verka för att samtliga offentliga museer får tillräckliga resurser för att kunna bedriva utställningsverksamhet.

Vårt förslag till omformulering av paragraf två följer här: ”2§: Med ett museum avses i denna lag en institution som har egna samlingar och/eller bedriver utställningsverksamhet som är öppen för allmänheten och som har avlönad personal.”

En museilag skulle kunna vara ett sätt att tydligare markera museernas uppdrag och självständighet, men också skyldigheten att faktiskt förvalta natur- och kulturarvet. Enligt vår mening bör tydligare krav ställas på museerna att samlingarna ska vårdas och utvecklas.

Det är t.ex. viktigt att krav ställs på att museerna aktivt ska verka för nyaccession. Museernas samlingar har stor betydelse som referensmaterial för t.ex. miljöövervakning och naturvård. Utan nyaccession riskerar museerna att få hål i sina samlingar från vissa tidsperioder. Idag samlas det in för lite biologiskt material och därför behövs aktiva insatser för att stimulera insamling och nyaccessionen. Liknande problem finns säkerligen även i många kulturhistoriska samlingar (se t.ex.

<http://www.sverigemuseer.se/samdok/>). Museilagens paragrafer om samlingsförvaltning bör därför om möjligt kompletteras med formuleringar om vad det innebär att "aktivt förvalta" sina samlingar, och då bör nyaccession och samtidsdokumentation nämnas. De föreslagna formuleringarna ger intrycket av att högsta prioritet och vikt bör ligga på att göra sig av med samlingar. Se även under rubriken Gallring och nyaccession.

Ökade krav på museerna bör också motsvaras av ökade resurser från staten och andra offentliga finansörer – annars kan resultatet bli dålig kravuppfyllnad, i värsta fall kombinerat med försök att fuska sig förbi kraven.

En museilag bör möjligen för att ha full verkningsgrad också kombineras med sanktioner då lagreglerna inte följs. Det är idag kanske osannolikt att brott mot lagen skulle ske, men det finns inga garantier för att sådana situationer inte skulle kunna uppkomma i framtiden.

En ny myndighet för museer och utställningar

ArtDatabanken tror att en ny museimyndighet skulle kunna vara värdefull för den allmänna museisektorn. Exempel på områden/verksamhet som myndigheten skulle kunna driva är övergripande museifrågor och särskilda satsningar från staten (t.ex. digitalisering), statistik och vandringsutställningar.

Att resurserna skulle tas från en nedläggning av Riksutställningar är däremot långt ifrån självklart. Innan beslut om nedläggning av en myndighet tas, måste en grundlig analys av myndighetens roll och en konsekvensanalys genomföras. Grundinställningen bör snarare vara att vidareutveckla Riksutställningar, som har lång erfarenhet av att arbeta med vandringsutställningar och låta en eventuellt ny myndighet arbeta med de övriga, mer övergripande frågor som museiutredningen föreslår att den nya myndigheten ska arbeta med. Alternativt skulle Riksutställningars verksamhet kunna inkorporeras som en del av nya museimyndigheten.

En statlig satsning på digitalisering av samlingarna skulle kunna vara en viktig fråga för den nya myndigheten. En sådan satsning under en begränsad tid, exempelvis 15-30 år (beroende på hur stora resurser som avsätts), skulle kunna göra underverk och innebära ett slutligt genombrott för museerna i den digitala världen. En sådan satsning skulle också kunna användas i regional- och arbetsmarknadspolitiskt syfte. Se rubriken "Statlig satsning på digitalisering".

Kvalitetsutveckling genom kollegial granskning

ArtDatabanken är i allra högsta grad för kvalitetsutveckling på museerna, men är tveksamma till om det behövs ett nytt system för kollegial granskning och att detta skulle vara en av huvuduppgifterna för den nya museimyndigheten. Utan ökade medel till museisektorn menar vi att det vore ineffektivt att använda en stor del av befintliga resurser till ett sådant system. Vi som verkar inom universitetsvärlden vet av erfarenhet att kvalitetsutvärderingar tar stora resurser i anspråk och det är många gånger tveksamt om de ger tillräckligt med utdelning för att vara värda de avsatta samhälleliga resurserna.

Det finns förstås förbättringspotential i museisektorn, men kvalitetsutvecklingen kan drivas av museerna själva med hjälp av huvudmännen och befintliga samarbetsorgan, vilka ser olika ut för olika delar av den allmänna museisektorn. Kompletterat med insatser från Riksrevisionen tror vi att granskning och kvalitetsutveckling kan fungera väl utan uppbyggnad av nya strukturer.

Skulle staten välja att satsa betydligt större summor på museisektorn än idag kommer frågan delvis i en annan dager – i sådana fall kan det vara motiverat att avsätta en liten del av dessa resurser för uppföljning och kvalitetsutveckling.

Nytt statsbidrag för samverkansprojekt i museisektorn

ArtDatabanken tror självfallet att museerna skulle kunna ha nytta av fria medel att söka för samverkansprojekt. Utredningens förslag är dock ganska luddigt formulerat, bortsett från detaljer om befintliga bidrag som enligt utredningen i framtiden, av oklar anledning, bör delas ut av den nya myndigheten, i stället för organ som ligger närmare verksamheten. Vi bedömer att de föreslagna 28 miljonerna är i minsta laget för hela den offentliga museisektorn. En tydligare avgränsning av vad man ska kunna söka medel för och vilka bedömningsgrunder som ska användas för fördelning av medlen, liksom en väl underbyggd bedömning av hur mycket medel som skulle behövas för dessa ändamål.

Mer konsekvent och bättre anpassad styrning

ArtDatabanken välkomnar en genomgång av myndighetsinstruktioner och motsvarande styrdokument på museiområdet. I detta sammanhang bör man passa på att se till medarbetarmedverkan, kollegialt deltagande och deltagande från museernas omvärld säkras i museernas dagliga ledning. Alla statliga museer borde ha en statligt tillsatt styrelse med reellt inflytande över verksamheten. I styrelsen bör museikunniga (både interna och externa) personer med kunskap om områden som är viktiga för museets verksamhet, medarbetar/personalorganisationsrepresentanter samt personer med erfarenhet från avnämare eller andra delar av samhället finnas företrädda.

Att bereda möjlighet för museernas egna medarbetare, engagerade kollegor vid andra museer och representanter för det omgivande samhället att mer aktivt delta i museernas ledning tror vi skulle kunna vara gynnsamt för kvalitetsutvecklingen, liksom för museernas bidrag till det demokratiska samhällets utveckling. Detta skulle även öka möjligheten att utveckla museerna vad gäller de mångfaldiga perspektiven och den samhälleliga delaktigheten.

Bättre möjligheter att använda avgiftsinkomster

ArtDatabanken tillstyrker att de statliga museerna ges möjlighet att återinvestera avgiftsintäkter i sin egen vinst, inklusive eventuella överskott från museibutiker och internationella vandringsutställningar.

De naturhistoriska museerna

ArtDatabanken och de biologiska samlingarna

För ArtDatabanken är det av största vikt att de naturhistoriska samlingarna i Sverige får möjlighet att förvalta sina biologiska samlingar på ett bra sätt, att effektivt tillgängliggöra informationen från dem, samt att fortsätta dokumentationen av den svenska biologiska mångfalden, bland annat genom att stimulera till insamling av nytt material.

De biologiska samlingarna är viktiga dels som underlag för t.ex. taxonomisk och ekologisk grundforskning, dels som underlag för naturvård och förvaltning av landets biologiska mångfald och sist men inte minst som inspiration för nutida och kommande generationer vetgiriga medborgare.

Genom det museistöd som ArtDatabanken inom ramen för regeringsuppdraget Svenska artprojektet utlyser och fördelar till landets biologiska samlingar bidrar vi redan med en avsevärd del av våra anslag till att samlingarna av nordiskt biologiskt material (med högsta prioritet för

dåligt kända organismgrupper) vårdas, utvecklas och tillgängliggörs. För museerna har detta varit av oerhört stor betydelse, vilket bland annat framkommit vid den översyn av Svenska artprojektets museistöd som genomfördes av dåvarande Landsbyggsdepartementet under våren 2013. Museistödet har också gett fantastiskt god utdelning i form av levererade resultat för Svenska artprojektet. När det gäller de internationellt framstående universitetsmuseerna i Göteborg, Umeå, Uppsala och Lund finansieras idag i storleksordningen 40-80% av verksamheten i själva verket av ArtDatabanken!

Svenska artprojektets museistöd lämnar dock endast projektbidrag, rör endast i Sverige och Norden förekommande organismer och är därför komplementär till sin natur. Dessa medel kan inte ersätta en god och långsiktig basfinansiering, där museerna själva står för kontinuiteten vad gäller kompetensen såväl vad gäller vård av samlingar, ökat tillgängliggörande genom digitalisering som när det gäller taxonomisk kompetens om de viktigaste organismgrupperna som ingår i samlingarna.

Naturhistoriska museer – viktig men försummad infrastruktur

ArtDatabanken menar att museiutredningen behöver kompletteras med en belysning av de naturhistoriska museerna. NAMSA (Naturhistoriska museernas samarbetsorganisation) och SAMSA (NAMSA:s arbetsgrupp för de naturhistoriska museerna med större samlingar) kan säkert hjälpa till med att ta fram de uppgifter som behövs. En bra översikt över Sveriges biologiska samlingar finns i Torleif Ingelögs bok *Skatter i vått och torrt : biologiska samlingar i Sverige*, utgiven av ArtDatabanken, SLU.

Generellt sett har de svenska naturhistoriska museerna mycket värdefulla biologiska samlingar, och alla de större museerna är framstående även ur ett internationellt perspektiv, som kunskapsbank om jordens biologiska mångfald. Svenska och utländska forskare har genom stora ansträngningar byggt upp dessa samlingar under lång tid, och Sverige har nu ett ansvar att förvalta dem och göra dem så tillgängliga som möjligt för det globala forskarsamhället och därmed ytterst till nytta för hela världens befolkning. Genom att föremålen samlats in under lång tid fungerar de som ett "miljöarkiv" – genom moderna analysmetoder kan man studera förändringar i allt från DNA och gener till halter av giftiga ämnen. Tillsammans har de sex mest betydelsefulla museerna ca 36 miljoner föremål i sina samlingar, varav grovt räknat ungefär hälften är insamlade i Sverige.

Tyvärr tar många av de offentliga huvudmännen, i synnerhet universiteten och regionerna, inte tillräckligt ansvar för sina samlingar. De resurser som tilldelats museerna är oftast alltför små och många av museerna, särskilt universitetsmuseer och regionala museer, kämpar hårt för att klara av sina grundläggande uppgifter, nämligen att vårda och tillgängliggöra sina samlingar. Detta beror bland annat på att museerna ofta inte har tillräcklig tyngd inom huvudmännens verksamhet, och därför får stå tillbaka för andra intressen. Som ett drastiskt exempel kan nämnas Lunds universitet, som ville avyttra de världsunika samlingarna vid Biologiska museerna till Danmark, men så småningom nöjde sig med att lägga ned de publika samlingarna.

Flera av de offentliga naturhistoriska museerna har inte tillräckliga resurser för att upprätthålla basal låneverksamhet för forskningsändamål eller att upprätthålla tillräcklig kompetens inom de viktigaste organismgrupperna för vilka de har samlingar. Än mindre har de möjlighet att möta krav på att "tillgängliggöra sin verksamhet och sina samlingar över hela landet". Vidare har flera av våra naturhistoriska museer problem med lokaler som inte är ändamålsenliga, vilket yttrar sig bl.a. i dålig arbetsmiljö och allvarliga skadeangrepp. För låg personaltäthet och problem med att upprätthålla kontinuitet i personalen är andra viktiga orsaker till problemen med skadeangrepp.

Ett sätt att förbättra situationen vore att staten ställer krav på huvudmännen, t.ex. universitet och regioner, att sköta om de biologiska samlingar de har. Bland annat på grund av universitetens höga grad av autonomi och det kommunala självbestämmandet krävs dock troligen att man kombinerar kraven med ökad resurstilldelning från statsmakterna, och/eller (för t.ex. universiteten) öronmärkning av redan tilldelade statsanslag. Ett alternativ till ökade krav skulle kunna vara att man befriade universitet och regioner från sina samlingar och förde över dem till ett slags "Sveriges biologiska museum", som även kunde vara ansvarigt för systematiska inventeringar av landet, liksom för utställningsverksamhet på olika orter i landet. Det skulle dock troligen vara både enklare och lämpligare ur demokrati- och regionalpolitisk synpunkt att öka kraven på huvudmännen samt förse dem med öronmärkta resurser för olika satsningar.

Samarbete och ekonomiska resurser ger resultat

NAMSA (Naturhistoriska museernas samarbetsorganisation) och SAMSA (NAMSA:s arbetsgrupp för de naturhistoriska museerna med större samlingar) har betytt mycket för det förbättrade samarbete som växt fram

mellan landets naturhistoriska museer under den senaste dryga tioårsperioden. En annan faktor som bidragit är Svenska artprojektet som genom museistödet uppmuntrat museerna och erbjudit resurser till samarbetsprojekt kring likartade samlingar av dåligt kända organismgrupper.

Det kanske främsta exemplet på ett sådant samarbetsprojekt är projektet Sveriges virtuella herbarium som tillgängliggjort information om ungefär tre miljoner botaniska kollektioner (http://www.herbarium-ume.se/virtuella_herbariet/) i landets viktigaste herbarier. Ett annat projekt är DINA-projektet, på initiativ av och till stor del med medel från Svenska artprojektet, nu bygger upp ett gemensamt databassystem för de svenska naturhistoriska museerna. Redan idag är över 400 000 föremål tillgängliga via hemsidan Naturarv (<https://www.dina-web.net/naturarv/>). DINA-registrerat material görs också tillgängligt via Analysportalen (<https://www.analysisportal.se/>), som byggts upp som en del av Svenska LifeWatch (<http://www.svenskalifewatch.se/>), med finansiering från Vetenskapsrådet. I skrivande stund är information om över 60 miljoner observationer/föremål tillgänglig via Analysportalen.

Statlig satsning på digitalisering

Svenska artprojektets museistöd kan inte ensamt stå för att digitalisera Sveriges biologiska samlingar. Dessa öronmärkta medel går i första hand till de dåligt kända organismgrupperna, medan de största delarna av samlingarna tillhör mer väl kända grupper. För att samlingarna ska komma till nytta i större utsträckning och snabbare är det därför av största vikt att staten finansierar en särskild satsning på digitalisering och koordinatsättning – annars kommer det att ta oacceptabelt lång tid att göra dem tillgängliga digitalt. Ju mer material som digitaliseras, desto större nytta fås från de skattekronor som investeras i museisektorn.

Traditionell digitalisering på plats i museerna är det alternativ som i allmänhet ger högsta kvalitet på digitaliseringen och fler och mer kvalificerade jobb på själva museerna. I vissa fall skulle dock s. k. massdigitalisering kunna vara lämplig för att ta snabbare kliv framåt när det gäller stora samlingar av t.ex. kärlväxter och möjligen även insekter (där teknologin dock antagligen behöver vidareutvecklas). Det är dock viktigt att man satsar på att koordinatsätta åtminstone det svenska materialet i samband med digitalisering, annars blir materialet inte användbart för naturvård och samhällsplanering.

I flera europeiska länder (t.ex. Nederländerna, Finland och Frankrike) har massdigitaliseringsprojekt utvecklats för att snabbt ”grovdigitalisera” kollektioner (fr.o.a. gäller detta herbarieark). Föremålen fraktas iväg till en digitaliseringscentral där materialet i en löpandebandsprocess fotograferas, förses med streckkod och informationen lagras i en databas. En sådan finns i Nederländerna, en annan i Finland (Digitarium, <http://digitarium.fi/en>). När föremålen fotograferats och ”grovdigitaliserats” med hjälp av en streckkod, kan man komplettera informationen kring föremålet i museernas databaser och detta kan göras ”efter behov” – d.v.s. prioritera material som av någon anledning är mer angeläget att digitalisera.

I Finland har man slagit två flugor i en smäll genom att man samtidigt har använt digitalisering som ett regional- och arbetsmarknadspolitiskt medel. Vi föreslår att utredningen undersöker exemplet Digitarium och ber de svenska museerna om synpunkter på liknande lösningar för svenska förhållanden. Digitalisering i Sverige skulle kunna vara betydligt mer gynnsamt för landet än om man skulle skicka samlingarna t.ex. till Finland eller Nederländerna. Däremot bör man så långt möjligt ta vara på erfarenheter från andra europeiska länder.

Kontinuitet och kompetens i personalen

För att museerna ska kunna hjälpa till i arbetet med att förvalta Sveriges biologiska mångfald krävs också en satsning på fler museiintendenter och förste museiintendenter med hög taxonomisk specialistkompetens, så att Sverige kan upprätthålla en tillräcklig samlad kompetens för de organismgrupper som förekommer i landet. En nationell plan bör tas fram för att komplettera den kompetens som redan finns, och bemanning vid landets olika museer kan i stor utsträckning komplettera varandras kompetens, även om vissa grupper självklart behöver bemanning på varje museum. Vidare behövs taxonomer som på motsvarande sätt kan bidra till den globala förvaltningen av biologisk mångfald. Sverige har där, i likhet med många andra europeiska länder, ett särskilt ansvar, eftersom vi har stora samlingar från utvecklingsländer i ”Syd”, länder som i stor utsträckning fortfarande är beroende av samarbete med forskare och museer i Europa och Nordamerika för att kunna dokumentera och förvalta sin biologiska mångfald. Vi behöver digitalisera samlingar från dessa länder för att göra dem lättare tillgängliga för dessa länders forskare, vidare satsa på ökade forskningssamarbete med dessa länder – i det dubbla syftet att bygga upp kompetensen i dessa länder, samtidigt som våra värdefulla samlingar kan användas, och kompletteras med ytterligare värdefullt material.

Gallring, nyaccession och insamling

Gallring tycks vara ett problem som ställer till problem på vissa museer och frågan om gallring har fått stor uppmärksamhet i museiutredningen. Enligt vår uppfattning är frågan inte ett stort problem för naturhistoriska museer – de har redan bra riktlinjer för accession av nytt material. Huvudprincipen är att man inte tar emot sådant man redan har mycket av, men däremot uppmuntrar inlämning av material man har brist på. Det är mycket viktigt att nytt biologiskt material samlas, eftersom vi annars kommer att sakna referensmaterial från vår egen tid. Många offentligt finansierade inventeringar samlar idag in material, visserligen ofta för lite, men i alla fall något. Tyvärr slängs materialet i många fall när inventeringen är slutförd, i andra fall hamnar det i en "backlog-låda" på ett museum, som tyvärr oftast saknar resurser att ta hand om materialet och göra det tillgängligt. Staten borde på nationell nivå ta fram riktlinjer om insamling av material i samband med offentligt finansierade inventeringar. De naturhistoriska museerna skulle kunna komma till betydligt större nytta som infrastruktur för de biologiska inventeringar som pågår runt om i landet. Hur detta ska finansieras behöver utredas närmare.

Ökad gallring är oftast inte särskilt effektivt som medel att minska kostnader för museisektorn, eftersom det är oerhört resurskrävande att gallra en samling. En kompetent bedömning måste göras av varje enskilt föremål. Det är därför viktigare för museerna att ha genomtänkta accessionsriktlinjer än att använda resurser för att gallra. De naturhistoriska museerna är bra på att se till att de inte får ännu mer material av samma typ som de redan har (t.ex. medelvanliga arter från en tid då det samlades mycket i Sverige (första halvan av 1900-talet). När gallring av nyaccession sker kan det utgallrade materialet i många fall erbjudas andra, t.ex. mindre museer som kan ha brist på en viss typ av material (regionala museer kan t.ex. vara särskilt intresserade av material från den egna regionen och angränsande områden), alternativt ingå i utbyte med andra framstående internationella museer.

Slutord

Vi är övertygade om att tiden är mogen för en ordentlig satsning på den offentliga museisektorn. Vi vet att museipersonalen är synnerligen kompetent och engagerad i sina arbetsuppgifter, trots att de ofta arbetar under knappa resurser och att arbetsmiljön ofta är bristfällig. En ökad

prioritering av sektorn kombinerat med nya resurser skulle med säkerhet ge samhället mycket god utdelning.

Ulf Gärdenfors

Rikard Sundin

Ställföreträdande chef,

Forskningssekreterare,

ArtDatabanken

ArtDatabanken

Kopia för kännedom

SLU:s ledningskansli, Fredrika von Sydow

Naturhistoriska riksmuseet, Per Ericson

Lunds universitet, Biologiska museerna, Ulf Arup

Uppsala universitet, Evolutionsmuseet, Mats Eriksson

Umeå universitet, Herbarium UME, Jon Moen

Göteborgs universitet, Herbarium GB, Claes Persson

Göteborgs naturhistoriska museum, Hans Peter Dahlgren